

läbi, kes oma mägedel seisid, ja elo ääresepilwed
üksnes ümberringi nägid, ei ial oma pea üle! Tuleta
meele tarkade ja laulikuide hulkast, kes põlweesi põlwe
järel on waimuстанud ja walguстанud!"

"Näagi meie Lunastajast," ütles Els.

"Mõttele pimedal tunnil Jeesuse Kristuse peale,
kes seda tundi ise oli katsunud, selle määratuma
päikesel lahle kuu peale, mis meie inimlikule öödele
walgust annab. Elo olgo sulle püha ja suremine,
sest tema on mõlemid sinoga jaganud. Tema helde
ja kõrge kuu waatko wiimses pimeduses sino peale
ja näitko sulle tema Jsa.

"Tuleta meele wiimisel tunnil, kuidas inimese süda
wõib armastada; kas sa wõid armastust unustada,
kus üks süda sulle kallim oli kui miljoni südamed,
ja kus hing eloea pifusel ühest hingest ennast toidab
ja elustab, otsekui sada/aastane tam üht ja sedasama
paika alati oma juurtega kinnipeab, ja sealt seest
sada kewaded uut rammo ja õist imeb."

"Kas arwad mino lapsokest?" küsis haige.

"Kaa tema peale mõtle," kostsin mina; — ja
Els ütles madala heälega: "Rõemus ülesärlamine
ja nähasamine taewas."

"Nüüd tuleta veel meele wiimastes tundides neid
suuremaid, kus elo sul kena ja suur oli, — kus
sina kewadel rõdemo pärast nussid, kus sina kergitatut
südamega palwetasid, ja kus Jumal sulle nähta-
waks idusis, — kus sino süda esimese ja wiimse

armastuse leidis, — ja wat ovoma silmad rõemsal
finni."

"Mina saan neid ükskord jälle näha," ütles Els
— kangro Jüri ja tütrikese, kellest Jüri waga inis-
mese kaswatanud." Siin puhlas tema ja ütles
natukesel aea pärast: "Ma tuletan meele pimedal
tunnil, — jah seda, ja seda, — ja suremine on
kena, ja lahumine Kristuse sees — oh mino helde
Lunastaja, wõta mino — —" Mis tema pike-
malt rääkis, sest ei wõinud enam arostaada, aga
mofad liikusiwad temal weel tüf aega ja sõrmed
liikusiwad, kui oleks tahtnud sõna tähendada. Ille-
mine kuulin tema suust: "Kas kuulete kena laulust
ja mängihäält, — mis te'e mind keldate?" ja siis
hüüdis ta äkitselt filjatamisel: "Eit, eit! tuluke
kustub! — mina suren — —"

Wanamoor kargas filjatamise peale kohkudes
leeaugult püsti, aga enne kui tema sängile jõudis,
olid Else silmad juba murretud ja keelepaelad lullus
Aeg aealt kuulus weel kõrisemat arwa hingetõmbamist,
kunni pikamiste hingamine rauges ja poole tunni
aea pärast otja lõpes, — sest elohing oli läinud.

Sureja säng näitab mõistlikule waatajale otsego
üks kõrge mägi, kelle arja pealt meile südaöö pime-
dufel lahle koido tera tulewa ilma päikesest silma
paistab, mis kaugelt taewa sõrwa palistab. Selge-
mast paistab meile seal lootuse-täht, kelle juhil tee-
rada ülesse jookseb, kus meie eelläinud armsad elas